
Petánszki
Rebeka
YAN
ÉS A
HAL
Szinvai Dániel
TREND
IKON

1.

Különös.

A fény lassan tért vissza a szemébe. Nappal lehetett, de még nem látta tisztán, hogy változott meg a meder, ahol pihent. Talán sehogy. Talán egyetlen kavics sem mozdult el, mióta befagyott a víztükör.

Nagyon különös.

Jobb első uszonyát finoman megemelte. Lomhán mozdult meg, de így is érezte a saját maga keltette vízmozgást az oldalán. Kopoltyúit kitágítva próbálta felébreszteni a testét, de az már nehézkesen engedelmeskedett. Még félig vakon vette az első lendületet a folyó üres szürkeségében.

Különös, hogy még mindig élek.

– Idenézz, Yan! – szólt Mama izgatottan a karján ülő kislányának. Ujjával a sekély kis tóra mutatott, ahol egy szép kis hal halovány foltokkal végtelen körökben szelte a vizet, finom hullámokat vetve a felszínre. – Nézd ezt a halat! Látod? A nagybátyádtól kaptad az első holdújévedre, hogy mindenféle jót hozzon neked.

Yan még semmit sem értett Mama szavaiból. Egyéves szemeit lekötötte a hal nyugodt mozgása, foltjainak színei és a szájából fel-feltörő buborékok lassú emelkedése.

A hal ekkor még nemigen törődött vele. Ami azt illeti, még ennyi hónap elmúlta után is kifejezetten sértőnek találta, hogy egy kisebb mederbe költöztették. Unottan rótta a köröket. Elsiklott az ez oldali nagyobb kövek mellett, azután uszonyával végigsimította a tóba állított akármilyen szobor talapzatát. Az az oldali legsekélyebb részen a hasával kissé felkavarta a homokot – nem mintha az előző száz meg száz ugyanilyen kör miatt ne lett volna amúgy is felkavarva. Aztán ugyanez a kör újra. És újra. És újra.

Idővel azonban be kellett látnia, hogy közönsége nem tágít a helye mellől. Mama hol a lányára, hol őrá nézett a legnagyobb áhítattal, Yan szeme pedig végig rá szegeződött. A hal megállt, és egy helyben lebegve, uszonyaival finoman evezve végre viszonozta a kislány pillantását.

És ekkor felfénylett.

Maga sem tudta, mi történt vele. Fakó aranyszínű foltjai felfénylettek fekete pikkelyei között. Zavartan jobbra rándult, hogy egy szoros fordulással megnézhesse magát, aztán ijedtében a vízinövények közé siklott, onnan nézett vissza az emberekre. Mama tátva maradt szájjal bámult rá, és már éppen eszébe jutott volna kiáltani a családnak, amikor a fény halványulni kezdett.

Vége is volt.